

TEMPLUL LUI DUMNEZEU - p1

PREDAREA PENTRU RECONSTRUCTIA TEMPLULUI SI A CETATII

Să citim împreună din **Efesenii 2.19-22**:

„Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,

fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.

În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul.

Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.”

Îmi place mult pasajul acesta din Scriptură pentru că ne spune cu exactitate care este intenția lui Dumnezeu cu privire la Biserica Sa de-a lungul timpului, ea fiind zidită pentru a fi o Casă de rugăciune pentru Dumnezeu. El ne spune că există o temelie pe care a fost așezată și o modalitate prin care această Casă a fost zidită de-a lungul celor șapte Epoci ale Bisericii. Astfel, Biserica a fost zidită cu sfințenie pentru a fi un Templu sfânt pentru Domnul, un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul, iar dacă vreți să aflați unde locuiește Dumnezeu, trebuie să aflați care este Trupul Său, pentru că acela este Templul Său, locul în care trăiește El și în care vă puteți apropia de El.

Haideți să mergem mai întâi în 1Cronici 22, pentru că aș vrea să fac o scurtă recapitulare, deși am vorbit despre subiectul acesta și anul trecut.

Noi știm că prima dată când Dumnezeu a dat însărcinarea să fie zidit un loc de închinare, a fost Cortul din pustie. Astfel, El i-a dat lui Moise instrucțiuni și i-a arătat un exemplu în ceruri. Moise a văzut tiparul și i s-a poruncit să facă Cortul pământesc în conformitate cu ceea ce a văzut în cer.

Așadar, Moise a ridicat Cortul potrivit cu ceea ce a văzut în vedenia în care i-a fost

arătat cum era Cortul ceresc, iar când a început să-l construiască, Dumnezeu a uns oameni care l-au ajutat la împlinirea vedeniei avute.

Acesta era Cortul din pustie, iar în el, L-am avut pe Dumnezeu, slava Shekinah în spatele unei piei, deoarece Cortul era învelit în piei de animal.

Dar mai târziu, a existat o altă însărcinare, o altă poruncă. Astfel, David i-a poruncit lui Solomon să zidească un Templu Domnului, nu un Cort, ci un Templu, aceasta fiind o poruncă directă dată de Dumnezeu. Noi știm că David a dorit să-l construiască el, dar Dumnezeu nu i-a dat voie s-o facă pentru că el a fost un om al războiului, așa că i-a zis: „*Îl va construi fiul tău, Solomon.*”

Cu toate acestea, instrucțiunile pentru zidirea Templului i-au fost date lui David, iar David le-a notat și le-a dat lui Solomon, spunându-i să-l zidească întocmai cum lăsase el scris.

Astfel, a venit la existență primul Templu din Ierusalim, dar noi știm că după un timp, acel Templu a fost distrus, iar Iuda a fost dus în robie, în Babilon, unde a stat șaptezeci de ani. După șaptezeci de ani, a existat o rămășiță care s-a întors, și ei au început să reconstruiască Templul. Așadar, nu era un Templu nou, ci ei au reconstruit același Templu, cel pe care Îi poruncise Dumnezeu lui David să-l construiască Solomon.

În continuare, Biblia spune că atunci când a venit Isus, în Ierusalim era un alt Templu, Templul lui Irod. Dar Templul acela nu a fost zidit la porunca lui Dumnezeu, ci a fost ridicat de către om.

Acesta este motivul pentru care nu vom privi la tiparul acestui Templu, ci ne vom opri la tiparul Cortului și al Templului care au fost zidite la porunca Domnului. Noi știm că după Mileniu va fi un cer nou și un pământ nou, iar Noul Ierusalim va coborî din ceruri și se va odihni pe noul pământ.

Așadar, există trei Case pe care Dumnezeu le-a rânduit în mod direct și una pe care a zidit-o cu propriile Sale mâini.

Eu am făcut doar o scurtă recapitulare, iar în continuare vom citi din **1 Cronici 22.7-11**:

„David a zis lui Solomon: „Fiul meu, aveam de gând să zidesc o casă Numelui Domnului, Dumnezeului meu.

Dar cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Tu ai vărsat mult sânge și ai făcut mari războaie, de aceea nu vei zidi o casă Numelui Meu, căci ai vărsat înaintea Mea mult sânge pe pământ.

Iată că ți se va naște un fiu, care va fi un om al odihnei și căruia îi voi da odihnă, izbăvindu-l din mâna tuturor vrăjmașilor lui de jur împrejur, căci numele lui va fi Solomon (Pace), și voi aduce peste Israel pacea și liniștea în timpul vieții lui.

El va zidi o casă Numelui Meu. El Îmi va fi fiu și Eu îi voi fi Tată și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui în Israel.”

Acum, fiule, Domnul să fie cu tine ca să propășești și să zidești Casa Domnului, Dumnezeului tău, cum a spus El despre tine!”

David a dorit să zidească o Casă pentru Dumnezeu, dar vedem că Dumnezeu nu i-a îngăduit să facă aceasta, ci i-a spus că cel care o va zidi este fiul său, Solomon. Deci, persoana care a fost însărcinată cu zidirea Templului era un om unic, numele lui însemnând „Pace”, iar în timpul în care a primit însărcinarea, porunca de a zidi Templul, el era „prințul păcii”. Solomon era fiul lui David și era fiul lui Dumnezeu.

Haideți să citim încă o dată versetul 10, în care Dumnezeu îi vorbește lui David și îi spune:

„El va zidi o casă Numelui Meu. El Îmi va fi fiu și Eu îi voi fi Tată...”

Aici, Dumnezeu îi vorbește lui David și El este foarte precis cu privire la Cuvântul Său, pentru că voia să ne spună Cine este acest Fiu, voia să ne spună că Fiul lui Dumnezeu este Cel care a zidit acest Templu. El este Fiul lui David și a primit de la Tatăl Său instrucțiuni despre cum să zidească acest Templu.

Solomon a primit instrucțiunile de la tatăl său și a construit Templul în conformitate cu tot ceea ce i-a arătat el. Se pare că aceasta ne vorbește despre Isus Hristos, nu-i așa?

El este Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu, Prințul păcii care a devenit Împăratul păcii. Amin.

Aici, Solomon este o preumbrire perfectă a lui Isus Hristos, arătând că zidirea acestui Templu s-a făcut în conformitate cu dorința și cu ceea ce i-a arătat tatăl

său. David a dat porunca fiului său, care era prințul păcii, fiul lui David, fiul lui Dumnezeu.

Această preumbrire ne arată că Isus Hristos urma să zidească un Templu în care să locuiască Dumnezeu. Amin! Noi vedem aceasta în Noul Testament și dorim să arătăm acest tipar, fiindcă vedem că voia lui Dumnezeu a fost să Se facă cunoscut în poporul Său și să locuiască acolo într-un fel în care poporul Său să aibă legătură cu El. Dar Solomon a spus că cerurile nu pot să-L cuprindă pe Dumnezeu și că Pământul este așternutul picioarelor Lui, deci „Cum aş putea zidi o Casă în care să locuiască El? Cum ar putea locui Dumnezeu într-o casă?”

Noi știm că Dumnezeu este Omniprezent, că El este pretutindeni, dar Solomon nu zidea un loc care să-L cuprindă pe Dumnezeu în întregime, pentru că El Se află încă pretutindeni, El cuprinde totul fiind Creatorul tuturor lucrurilor. Totuși, El a venit și a locuit printre noi, fiindcă dorința Sa era să fie în poporul Său; încă din grădină a dorit să aibă părtășie cu omul.

Dumnezeu era singur, iar când l-a creat pe om, a dorit să aibă părtășie cu omul creat de El. Dumnezeu nu putea să aibă părtășie cu îngerii, de aceea l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa și în răcoarea serii venea jos pentru a avea părtășie cu omul creat de El. Dar această părtășie a fost ruptă, iar acum Dumnezeu încearcă să restituie înapoi părtășia pierdută. El face aceasta pentru că dorința Sa este să aibă părtășie cu noi. Amin!

De multe ori, noi dorim să citim Biblia și să stăm în rugăciune, dar aceasta este dorința lui Dumnezeu care curge prin noi pentru părtășie. Amin!

Așadar, Dumnezeu a construit un Cort al întâlnirii ca să poată locui în mijlocul poporului Său. El a venit jos și a îngăduit ca prezența Sa să fie în Casa Sa, fiindcă dorea să locuiască în mijlocul taberei lui Israel. Dar vedem că acest prim loc în care locuia Dumnezeu în slava Shekinah, se afla în spatele unor piei.

Când Dumnezeu i-a spus lui Moise să construiască Cortul din pustie, după ceea ce a văzut în cer și apoi, când i-a spus lui David să construiască Templul, instrucțiunile pentru Cort nu au fost aceleași ca cele date pentru Templu.

Poate vă gândiți că cele două (Cortul și Templul) ar fi trebuit să fie identice, dar putem vedea că în Templul zidit de Solomon erau foarte multe lucruri care nu se aflau în Cort, zidirea lui era complet diferită și la fel dimensiunile.

Cortul era Dumnezeu în spatele unor piei și Îl preumbrea pe Isus Hristos când El avea să vină printre noi în carne și sânge, ca Om. Astfel, când Cuvântul S-a făcut trup, noi am avut dumnezeirea care locuia în spatele unei piei.

Așadar, Cortul este partea bărbătească, dar când ajungem la Templu, acesta nu mai este Dumnezeu în spatele unei piei, ci este Dumnezeu într-un Trup alcătuit din mai multe mădulare, pentru că avem mai multe pietre. Multe, multe pietre au fost tăiate și puse la locul lor, dar și alte lucruri, pentru că avem numărul „zece” care apare o dată cu Templul, și care nu se afla în Cort: zece boi, zece brațe ale sfeșnicului, zece lighene de aramă, acestea fiind împărțite în cinci și cinci, ca și cele zece fecioare, cinci înțelepte și cinci nechibzuite, pentru că numărul „zece” este un număr la biserică dintre neamuri.

Așadar, vedem că între Cort și Templu sunt multe lucruri diferite și mai vedem că la zidirea Templului, Dumnezeu a luat pietre, ceva ce făcea parte din pământ, și le-a tăiat într-un fel în care să se potrivească perfect în acest Locaș, după care le-a acoperit cu aur. Pietrele nu erau din aur, ci El le-a acoperit cu aur. Ele făceau parte din pământ și au fost tăiate de mâna omului, dar deși erau tăiate de mâna omului, au fost folosite de Dumnezeu. Biblia vorbește însă de o Piatră care avea să vină și care avea să se dezlipească dintr-un munte, fără ajutorul vreunei mâini. Amin! Aceasta arăta că Isus avea să vină fără sex, fără intervenția omului, pe când toate celelalte pietre au fost tăiate de către om, ele venind prin sex.

Deci, există o Piatră care avea să vină și să fie dezlipită din munte fără ajutorul unei mâini, aceasta fiind Piatra de temelie și de încheiere, Piatra unghiulară, Piatra din capul unghiului, Isus Hristos. Dar Dumnezeu a îngăduit ca celelalte pietre cu care urma să se zidească Templul, să fie tăiate din munte de către mâini omenești. Amin! Astfel, ele au venit la suprafață prin dorința unei mame și a unui tată, prin unirea lor printr-o legătură sexuală. Apoi, Dumnezeu avea să le șlefuiască prin Cuvântul Său și să le pună exact în Templul Său. Amin!

Acesta este simbolul lui Dumnezeu în spatele părții femeiești, a lui Dumnezeu în biserică: Cortul era Dumnezeu învelit în piele, era Isus Hristos, dar Templul era Dumnezeu într-un Trup alcătuit din mai multe mădulare, zidit din pietre tăiate de mâna omului. Amin! Puse la locul lor, în poziția lor, prin voia lui Dumnezeu; tăiate de Cuvântul lui Dumnezeu, poziționate prin voia lui Dumnezeu și apoi acoperite de dumnezeirea lui Isus Hristos. Aleluia!

Dumnezeu este plin de îndurare, frați și surori.

Apoi, când ajungem la un cer nou și un pământ nou, vedem că se coboară jos Noul Ierusalim, care nu are nici o legătură cu lucrarea omenească, care nu a fost tăiat din pietre de pe pământ, nu a fost tăiat de mâna omului, ci a venit din cer de la Dumnezeu și a fost făcut în întregime după Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu. Aleluia!

Așadar,

1. 1. - Îl avem pe Dumnezeu învelit în piele, Piatra care S-a dezlipit din Munte fără ajutorul unei mâini;
2. 2. - Dumnezeu într-un Trup alcătuit din mai multe mădulare;

3.- Dumnezeu în trupuri proslăvite născute din Cuvântul vorbit - când elementele se reunesc în fața Creatorului și dau naștere unor trupuri proslăvite. Aleluia!

Este minunat să-L slujim pe Dumnezeu și să știm unde ne aflăm.

Poate ne-am întrebat: Ce este cu relatările din Vechiul Testament despre Cortul Întâlnirii, despre zidirea Templului sau despre exilul poporului evreu în Babilon? Toate acestea vorbesc numai despre Dumnezeu care dorea să aibă părtășie cu poporul Său căzut, despre Dumnezeu care restituia părtășia cu poporul Său căzut.

Totul este o povestire minunată!

Așadar, până acum am aflat că Dumnezeu i-a spus lui David, că fiul său va construi un Templu, iar Solomon l-a construit întocmai după cum i s-a poruncit.

Templul acesta avea să fie o preumbrire a Bisericii, iar pe măsură ce-l construia, Solomon l-a adus acolo unde trebuia să fie: o construcție minunată, desăvârșită, care la final a fost umplută de slava lui Dumnezeu.

Dar după aceea, a început să aibă loc o decădere, o lepădare, poporul a început să se îndepărteze de Dumnezeu, ceea ce a făcut ca Dumnezeu să-i părăsească și să lase să se abată asupra lor mânia Sa. Vedeți? Ceea ce ar fi trebuit să fie un loc măreț de închinare, s-a transformat într-un loc de profanare, de rușine, pentru că ei au început să facă în Templu tot felul de lucruri pe care Dumnezeu le-a spus să nu le facă și au adoptat tot felul de ritualuri de închinare.

Astfel, Dumnezeu i-a îngăduit Babilonului să pășească în scenă și să distrugă Templul.

Este exact ce s-a întâmplat cu Biserica în epocile Bisericii. Isus Hristos a venit și a ridicat un Pom Mireasă care a fost îmbrăcat în slava lui Isus Hristos; Duhul Sfânt S-a coborât jos peste un Trup alcătuit din mai multe mădulare îmbrăcate în aur, în dumnezeire, care răspândeau Lumina lui Isus Hristos. Dar ce s-a întâmplat? Templul a fost pângărit prin faptul că a urmat tot felul de căi păgâne neduhovnicești, ceea ce a făcut ca Dumnezeu să-i permită Babilonului să vină înăuntru și să distrugă Templul, Biserica Sa.

Însă Dumnezeu a dat o profeție prin care a promis că va restitui totul, iar fratele Branham a vorbit despre aceasta în predica „Restituirea Pomului Mireasă”. În această predică, el a vorbit despre cele patru stadii ale lăcustei care a mâncat Pomul Mireasă, dar a spus: „*Vă voi restitui, zice Domnul.*”, ceea ce înseamnă că Dumnezeu avea în Plan o restituire.

Fratele Branham ne-a învățat că toată călătoria Israelului preumbrește călătoria Bisericii, ceea ce înseamnă că putem vedea ce s-a întâmplat cu Biserica, uitându-ne la Israel. Astfel, când Dumnezeu își așează jos Cuvântul, așează și tipuri și umbre, astfel ca noi, cei din aceste zile din urmă, să putem privi înapoi în Scripturi și să știm unde ne aflăm, ce facem și despre ce vorbește aceasta.

Așadar, dacă mergem înapoi, vedem că ei au fost duși în robie în Babilon. Babilonul a distrus Templul lui Dumnezeu și îi controla pe toți, controla totul, dar Dumnezeu a spus: „*Vă voi restitui, zice Domnul!*” Și ce a făcut? Domnul a scos din Babilon o rămășiță pe care a adus-o înapoi sub conducerea lui Zorobabel, și ei au început să construiască Templul din nou. Amin!

Fratele Branham ne vorbește despre aceasta și ne spune că este același lucru care s-a întâmplat în epocile Bisericii: totul a mers în epoca întunecoasă, dar Dumnezeu a început să reconstruiască Templul Său. Cum? Printr-o rămășiță care a ieșit din Babilon: Luther a respins Babilonul, biserica catolică, a venit înapoi și a început să reconstruiască Templul lui Dumnezeu. Aleluia! De ce? De ce un Templu? Pentru că Dumnezeu dorea un loc în care să poată avea părtășie cu copiii Săi. Amin! Dumnezeu dorea părtășie. Așadar, această reconstruire a Templului are de-a face cu părtășia cu Dumnezeu, cu unitatea cu Dumnezeu, cu armonia dintre Dumnezeu și poporul Său. Dumnezeu nu putea veni oriunde, ci El putea veni numai într-un loc

dedicat, închinat Lui, la ceva zidit conform Cuvântului, la o anumită rânduială, la o anumită cale; numai acolo putea să locuiască Dumnezeu și să aibă părtășie cu poporul Său.

Dumnezeu nu poate locui în ceva ce nu este neprihănit, El nu poate lua orice și să locuiască acolo; Dumnezeu este sfânt și cere sfințenie. Amin!

Așadar, Dumnezeu putea să vegheze asupra poporului Său, putea vorbi prin profeți, putea vorbi prin mesagerii celor șapte epoci ale Bisericii, dar nu putea veni El însuși să aibă părtășie cu noi, pentru că Dumnezeu este sfânt și nu poate sta în prezența unui popor murdar și pângărit. El trebuia să restituie Templul, ca să poată restitui părtășia. Vedeți? Dumnezeu trebuia să restituie Biserica înapoi la condiția ei originală, afară din Babilon, înapoi la ceea ce a fost la început, ca să poată restitui părtășia, pentru că El nu vrea doar să împărățească de undeva de departe, nu vrea doar să supravegheze și să conducă aceste lucruri, ci dorește să aibă părtășie cu poporul Său. El vrea să stea față în față cu poporul Său, vrea să fie în poporul Său, să aibă o cale prin care poporul Său să se poată apropia de El, să fie în legătură directă cu El. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a dorit să reconstruiască Templul. Aleluia!

Iată ce spune fratele Branham în predica „Mesajul harului”:

„...Având în vedere că Mesajul a fost atât de criticat, în dimineața aceasta doresc să vorbesc despre har, iar pentru aceasta voi citi din Zaharia 4.1-6:

„Îngerul care vorbea cu mine s-a întors și m-a trezit ca pe un om pe care-l trezești din somnul lui.

El m-a întrebat: „Ce vezi?” Eu am răspuns: „M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur și deasupra lui, un vas cu untdelemn și pe el șapte candelă, cu șapte țevi pentru candelăle care sunt în vârful sfeșnicului.

Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga lui.”

Și, luând iarăși cuvântul, am zis îngerului care vorbea cu mine: „Ce înseamnă lucrurile acestea, domnul meu?”

Îngerul care vorbea cu mine mi-a răspuns: „Nu știi ce înseamnă aceste lucruri?” Eu am zis: „Nu, domnul meu.”

Atunci, el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”, zice Domnul oștirilor!”

Puteți vedea? Mesajul nu va veni nici prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul lui Dumnezeu.

Iar acum, versetul 7:

„Cine ești tu, munte mare, înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc șes. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: „Îndurare, îndurare cu ea!””

(Fratele Branham repetă: „Îndurare, îndurare cu ea!”).

Noi toți suntem familiarizați cu textul acesta pe care l-am citit din Biblie și știm că acest lucru s-a întâmplat în timpul pregătirii restaurării Templului, Zorobabel fiind un mare prinț al lui Israel, care a așezat temelia Templului.

Acum aș vrea să aveți o gândire duhovnicească, în dimineața aceasta aș vrea să luați mantaua duhovnicească în timp ce o vom folosi.”

Ar trebui să fim foarte atenți, pentru că dacă fratele Branham a vorbit așa, înseamnă că dorea ca biserica să înțeleagă ceva:

„...Acum aș vrea să aveți o gândire duhovnicească, în dimineața aceasta aș vrea să luați mantaua duhovnicească în timp ce o vom folosi.

Acest mare prinț s-a hotărât să zidească din nou Casa Domnului, iar pentru aceasta a așezat piatra de temelie. Și pe măsură ce mergem mai departe, vedem că Dumnezeu a spus: „Zorobabel a așezat temelia cu propriile sale mâini; de asemenea, el va aduce și piatra de încheiere, piatra din capul unghiului.”

Vreau să observați: El nu a spus că el va aduce Piatra unghiulară, ci Piatra de încheiere.”

Amin! Așadar, vorbind despre Zorobabel, el a spus că acest bărbat nu va aduce Piatra unghiulară, ci Piatra de încheiere, Piatra din capul unghiului. Așadar, fratele Branham dorește ca noi să vedem cine este Zorobabel, cine este acest personaj:

„...Noi știm că Scriptura spune că Isus este Piatra din capul unghiului, iar El este și

Piatra de încheiere. Dacă ne gândim puțin, îngerul al șaptelea al epocilor a venit să readucă credința copiilor înapoi la părinți. Cu alte cuvinte, el va reconstrui din nou Biserica, sub puterea Duhului.”

Atunci cine este Zorobabel? Este slujba lui Zorobabel, slujba îngerului al șaptelea al Bisericii, slujba din Maleahi 4?

Haideți să citim ce spune fratele Branham mai departe:

„...nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”, zice Domnul oștirilor!” Nici prin organizații, nici prin denominațiuni, ci prin Duhul Sfânt va aduce Dumnezeu, Biserica în zilele din urmă.

Zorobabel, prințul care se afla alături de Iosua, era cel care trebuia să aducă această Piatră de încheiere. El a așezat temelie; el a dus poporul înapoi la temelie, ca simbol, ca preumbrire.”

Maleahi 4 a întors inimile copiilor înapoi la părinți, înapoi la Temelie, dar el a spus: „Zorobabel nu a adus Piatra unghiulară, ci Piatra de încheiere.”, iar fratele Branham subliniază că el ne-a adus înapoi la temelie, ca preumbrire, dar încoronarea slujbei sale nu a fost aducerea Pietrei unghiulare, ci a Pietrei de încheiere, a Pietrei din capul unghiului.

Scopul lui Zorobabel nu a fost Piatra unghiulară; el a arătat într-adevăr cu degetul spre Temelie, ne-a îndreptat spre Temelie, dar scopul lui Zorobabel a fost Piatra din capul unghiului.

„...Noi știm cu toții că aceste candelă îi reprezintă atât pe evrei, cât și biserica. Biblia spune că ambele erau mlădițe de măslin, iar noi, neamurile, suntem mlădița sălbatică ce a fost altoită în rădăcina Măslinului. Din aceste două mlădițe ieșeau țevile candelelor care se revărsau în cele șapte sfeșnice de aur pentru a da Lumină celor șapte epoci ale Bisericii.”

Am văzut că la întoarcerea din robia babiloneană, iudeii aveau un conducător care se trăgea din seminția lui Iuda, numele lui fiind Zorobabel. El a fost însărcinat cu reconstruirea Templului. Amin! Și tot el a fost însărcinat să aducă Piatra de încheiere în mijlocul strigătelor de: „Îndurare, îndurare!”

În ce ne privește, noi am avut mesagerul epocii a șaptea, pe mesagerul din Maleahi 4, care ne-a îndreptat înapoi spre Temelie, acolo unde era Piatra

unghiulară, la Temelia apostolilor pe care au fost zidite cele șapte epoci ale Bisericii, el aflându-se acolo pentru a striga: „Îndurare, îndurare!”, pentru că venea îndurarea, pentru că Piatra din capul unghiului se unea din nou cu trupul, în lucrarea de încheiere a Bisericilor, Isus Hristos Însuși venind în Biserica Sa. Amin!

Templul nu ar fi fost niciodată desăvârșit dacă nu ar fi venit jos slava Shekinah a lui Dumnezeu. Ei puteau pune toate lucrurile în ordine, puteau avea totul la locul lor, îi puteau avea pe leviți slujind corect, dar cu toate că toate erau în rânduială, lucrarea nu era desăvârșită, încheiată, până nu cobora slava Shekinah a lui Dumnezeu. Iar când venea Ea jos, totul era în ordine, atunci erau restituite închinarea și părtășia. Aleluia!

Astăzi, a existat o slujbă care a trebuit să aducă Piatra de încheiere și să pună totul în ordine; el a trebuit să aducă toate tainele și să ne învețe toate lucrurile pentru ca Piatra de încheiere să poată veni jos, pentru ca Dumnezeu să poată restitui părtășia cu poporul Său. Aleluia!

Haideți să mergem puțin în cartea lui Hagai, pentru că această poveste despre care vorbim acum, este relatată în cărțile lui Hagai, Zaharia, Ezra și Neemia. Voi puteți citi toată povestea, dar aici vom lua numai porțiuni din ea.

Să citim deci din Hagai 2.6-9:

„Căci așa vorbește Domnul oștirilor: Încă puțină vreme și voi clătina încă o dată cerurile și pământul, marea și uscatul;

voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni și voi umple de slavă Casa aceasta, zice Domnul oștirilor.

Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor.

Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor, și în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor.”

Hagai a fost trimis să mustre poporul pentru că au renunțat să reconstruiască Templul. Domnul avea să-i aducă înapoi, iar în profeția aceasta le spune că „slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi.”

Aici, profetul vorbea prin Duhul prorociei și nu se referea la Casa pe care o construiau ei atunci, deoarece cei care au trăit pe vremea lui Solomon și au văzut

reconstrucția celui de-al doilea Templu, au spus că acesta nici nu se putea compara cu cel dintâi. Înseamnă că Hagai nu vorbea numai despre o construcție fizică atunci când a spus: „*slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi.*”, ci se referea la ceea ce avea să fie împlinirea umbrei, a simbolului arătat de Dumnezeu, acum, la sfârșitul epocilor Bisericii, când Dumnezeu Își desăvârșește Biserica și „*slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi.*” Amin!

A existat o lucrare rusalistică, ce a ieșit la Cincizecime și s-a răspândit din camera de sus. Ei au fost însoțiți de semne și minuni și au avut atât de mult din Duhul, dar va exista o slavă a Casei din urmă, când Piatra de încheiere va veni la Templul reconstruit după ieșirea din „Babilon”, iar „*slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi.*” Amin!

Hagai nu a vorbit despre o construcție fizică, ci despre Biserică, pentru că Dumnezeu va face o lucrare cum nu a mai fost văzută vreodată pe pământ, și o va face în Trupul alcătuit din mai multe mădulare, în Mireasa lui Isus Hristos, pentru că această Mireasă a timpului din urmă este încheierea, desăvârșirea sau împlinirea tuturor celor șapte epoci ale Bisericii. Ceea ce a fost Efes, Smirna, ceea ce au fost toate, se va concentra aici, pentru că noi vom primi Piatra de încheiere.

Ce este Piatra de încheiere? Piatra de încheiere este Piramida în miniatură. Așadar, dacă luăm cele șapte epoci ale Bisericii și ajungem la cea de-a șaptea epocă, vedem că nu avem o piramidă perfectă; ea nu a ajuns încă la desăvârșire deoarece, fără Piatra din capul unghiului nici măcar nu este o piramidă; are forma unei piramide, dar nu este o piramidă până când nu vine jos Piatra de încheiere.

Dar ce este Piatra de încheiere? Piatra de încheiere este totul în miniatură.

Așadar, ce vom avea pe pământ, la sfârșitul timpului, când Isus Hristos vine înapoi la Biserica Sa? Noi vom avea tabloul complet, vom avea Templul întreg în miniatură în poporul care va fi pe pământ în timpul venirii Sale. De ce aceasta? Pentru că ei nu pot fi desăvârșiți fără noi, deoarece noi vom păși din cele șapte epoci ale Bisericii în slujba Pietrei din capul unghiului. Aleluia!

El a spus să ieșim din Laodicea și să mergem mai sus; și a mai spus că aceasta nu este Epoca pentecostală, ci este epoca Miresei, iar epoca Miresei este dincolo de epoca pentecostală. Vedeți? Nouă ni s-a spus să mergem mai sus, să ieșim afară din Laodicea și să mergem mai sus. Amin! Iar „*slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi.*” Aleluia!

Aș vrea să vorbim puțin despre aceasta.

Fratele Branham a spus următoarele în predica „El Shaddai” din anul 1959:

„Ultima carte înainte de Apocalipsa este micuța epistolă a lui Iuda, care spune: „Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.” (Iuda 1.3). Ei s-au abătut de la aceasta, iar dacă s-au abătut atunci, la treizeci de ani de la moartea lui Hristos, cu atât mai mult s-au abătut de la ea, în seara aceasta. Dar Dumnezeu va reșeza Biserica la starea ei dintâi. Eu cred aceasta pentru că a spus: „Vă voi restitui.” Amin.”

Nu eu sau voi, vom restitui, ci Dumnezeu va restitui, pentru că El a spus: „Vă voi restitui.”

Dumnezeu a restituit Templul când evreii au ieșit din robia babiloneană, dar El i-a însărcinat pe oameni să facă lucrarea. A fost lucrarea lui Dumnezeu, dar El le-a spus lui Zorobabel și lui Neemia să construiască zidul din jurul Ierusalimului. Vedeți? Dumnezeu le-a spus lui Ezra, lui Zaharia și poporului s-o facă; a fost lucrarea lui Dumnezeu, dar El lucrează prin mâini omenești. Ei au trebuit să facă ceva.

În timp ce suntem la cartea lui Hagai, aș vrea să privim puțin la capitolul unu. Astfel, vedem că rămășița lui Iuda a ieșit afară din Babilon și a început să lucreze la Casa Domnului, Hagai și Zaharia fiind profeții aceluși timp, iar Hagai a primit o profeție:

„În anul al doilea al împăratului Darius, în ziua întâi a lunii a șasea, cuvântul Domnului a vorbit prin prorocul Hagai către Zorobabel, fiul lui Șealtiel, dregătorul lui Iuda, și către Iosua, fiul lui Ioșadac, marele-preot, astfel:

„Așa vorbește Domnul oștirilor: „Poporul acesta zice: «N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului!»”

De aceea cuvântul Domnului le-a vorbit prin prorocul Hagai astfel:

„Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?”

Aceste case căptușite cu tavan erau case făcute pentru ei și terminate, de aceea i-a întrebat Domnul:

„Pentru voi a venit timpul să locuiți în casele pe care le-ați construit și le-ați terminat, dar pentru Casa Mea nu aveți timp s-o construiți?”

Astfel, Domnul i-a mustrat prin Hagai și le-a spus:

„Așa vorbește acum Domnul oștirilor: Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!

Semănați mult și strângeți puțin; mâncați și tot nu vă săturați; beți și tot nu vă potoliți setea; vă îmbrăcați și tot nu vă este cald și cine câștigă o simbrie o pune într-o pungă spartă!

Așa vorbește Domnul oștirilor: Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!

Suiți-vă pe munte, aduceți lemne și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta și voi fi proslăvit, zice Domnul.

Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul oștirilor. Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui.”

Să mergem acum în capitolul 2 din Hagai și să citim versetul 16:

„Atunci când veneau la o grămadă de douăzeci de măsurii, nu erau în ea decât zece; când veneau la teasc să scoată cincizeci de măsurii, nu erau în el decât douăzeci!”

Așadar, când a venit vremea secerișului și au recoltat grânele, în loc să aibă o grămadă de douăzeci de măsurii, nu erau decât zece, iar Domnul le-a zis:

„V-am lovit cu rugină în grâu și cu tăciune și cu grindină; am lovit tot lucrul mâinilor voastre. Și cu toate acestea, tot nu v-ați întors la Mine, zice Domnul.”

După cum vedem, Domnul le-a spus, prin Hagai, că au făcut o greșală îngrozitoare prin faptul că au lucrat pentru ei înșiși: și-au ales propriile căi și au alergat doar pentru viețile lor și pentru casele lor. El le-a spus că a încercat să le arate că ceea ce făceau era greșit și că cine câștiga o simbrie o pune de fapt într-o pungă spartă.

Câți dintre noi am făcut la fel astăzi?

De fapt, Dumnezeu le spunea: „Voi nu aveți propășire din cauză că nu este zidită Casa Mea. Munciți din greu, dar nu ajungeți nicăieri din cauză că voi locuiți în case căptușite cu tavan, în timp ce Casa Mea zace aici și nu este terminată. Din pricina aceasta, munciți fără rost și vă puneți banii în pungi care nu au fund. Munciți și adunați o grămadă de douăzeci de măsuri, dar când vă întoarceți, vedeți că sunt numai zece măsuri”.

Pentru mine, aceasta sună ca viața din Laodicea, adică este la fel ca în zilele noastre când diavolul ne spune în mod constant: „Trebuie să muncești! Trebuie să muncești! Trebuie să muncești!”, în timp ce Dumnezeu zice: „Uitați totul! Uitați de toate lucrurile! Puneți toate eforturile în Casa Mea! Mergeți în munte, tăiați lemne, aduceți-le aici și construiți Casa Mea, iar Eu Mă voi bucura de aceasta!”

Priviți ce le spune în versetele 18 și 19:

„Uitați-vă cu băgare de seamă la cele ce s-au petrecut până în ziua de azi, până în a douăzeci și patra zi a lunii a noua, din ziua când a fost întemeiat Templul Domnului, uitați-vă cu băgare de seamă la ele.

Mai era sămânță în grânare? Nici via, nici smochinul, nici rodiul, nici măslinul n-au mai adus nimic. Dar, din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Mea.”

Dumnezeu i-a oprit din alergarea lor. Ei alergau cursa șobolanului, dar Dumnezeu le-a spus: „Opriți-vă, întoarceți-vă și construiți Casa Mea! Întoarceți-vă și zidiți Templul Meu!” Și le-a mai spus:

„Uitați-vă cu băgare de seamă la cele ce s-au petrecut până în ziua de azi.”

Ce se întâmplase până atunci? Via nu dăduse rod, nici smochinul, nici rodiul, nici măslinul și nu avuseseră nici grâu în grânare. Dar acum le-a zis: „Fiți atenți ce se va întâmpla de acum înainte.”, și le-a dat un timp precis: a douăzeci și patra zi a lunii a noua, și a adăugat: „Uitați-vă cu băgare de seamă și veți vedea că de acum înainte, Eu vă voi binecuvânta.”

Oh, vai! Ei făcuseră toate eforturile ca să câștige simbrii pe care le puneau însă în pungi sparte; munciseră din greu să adune o recoltă de orz și de grâu pe care le-au pus în grămezi, dar când se întorceau, vedeau că întotdeauna aveau cu mult mai puțin. Totul se prăbușea și niciodată nu aveau îndeajuns, iar iată că El le-a spus:

„Să știți că dacă Mă veți pune pe Mine pe primul loc, dacă veți pune Casa Mea pe primul loc, dacă veți lucra la Templul Meu, din clipa aceasta veți avea tot ce vă trebuie, tot ce aveți nevoie!” Amin!

Domnul nu le-a promis că vor fi cea mai bogată țară din lume, ci le-a spus: „Uitați-vă la rodii, la măslini, la recoltele din hambarele voastre! Dacă Mă ascultați, ele vor fi acolo!”

În ce ne privește, cred că și noi am ajuns într-un astfel de timp în care Satan ne face să câștigăm simbrii numai pentru a le pune în pungi găurite. Ei încearcă să ne împingă să lucrăm din greu, să strângem orz, dar în loc să avem o grămadă de douăzeci de măsuri, vedem că sunt numai zece.

Sunt oameni care au adunat un milion de dolari până la timpul când s-au pensionat, dar când s-au dus și și-au verificat conturile, nu mai aveau decât câteva mii de dolari. Tot efortul și sacrificiul lor s-a dus pe apa sâmbetei, s-a risipit. Dar există un loc, un singur loc în care eforturile voastre nu se vor risipi, ci vor fi răsplătite. Există un loc în care vă puteți pune simbriile și ele nu vor dispărea printr-o pungă găurită, pentru că Dumnezeu îi răsplătește pe cei ce caută mai întâi Împărăția cerurilor și le dă toate celelalte lucruri pe deasupra. Amin!

În concluzie, trebuie să încetăm să mai gândim ca cei din Laodicea, și să gândim ca și copiii ai lui Dumnezeu.

Mustrarea lui Hagai se potrivește foarte bine pentru ziua de astăzi; se potrivește foarte bine pentru locul în care ne aflăm astăzi și pentru lumea în care trăim, de aceea trebuie să ne luptăm cu ea și cu toate ofertele și tentațiile ei, iar când spun aceasta, mă gândesc că nu i-am văzut niciodată pe cei dreپți uitați de Dumnezeu și cerșindu-și pâinea. Adevărul este că există o cale prin care copiii lui Dumnezeu primesc tot ce au nevoie și este ceva ce nici ei înșiși nu pot explica. Există o cale prin care Dumnezeu Se îngrijește de copiii Săi atunci când ei Îl caută mai întâi pe El și Împărăția Sa.

Necazul este că de prea multe ori am încercat să rezolvăm noi înșine problemele, iar problema nu este că trebuie se muncim mai mult, nici că vrem să ne mărim contul cu economii, ci problema este ce facem cu Casa lui Dumnezeu, ce facem cu Templul lui Dumnezeu, cu Cuvântul Său? Aceasta este problema! Aceasta este problema pe care timpul de muncă suplimentar nu o va rezolva, nici o slujbă nouă și nici educația primită într-o facultate.

Cei care gândim cum se gândește în epoca Laodicea, trebuie s-o îndepărtăm repede din mintea noastră și să începem să gândim ca și copiii ai lui Dumnezeu, deoarece copiii Domnului au o făgăduință care le spune că Dumnezeu Se va îngriji de ei, dacă vor căuta mai întâi Împărăția Sa.

Nu duminica este timpul în care să începeți să căutați Împărăția lui Dumnezeu, pentru că Cuvântul Său spune: *„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”* (Luca 12.31). Aleluia!

Așadar, am văzut că Hagai și Zaharia au fost trimiși de Domnul să proorocească despre zidirea Templului. Zaharia a prorocit despre Zorobabel și reconstruirea Templului, iar Hagai i-a mustrat pentru că nu au construit Templul, deoarece acesta era primul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă după ce s-au întors în țară.

Apoi, vedem că după ce au terminat rezidirea Templului, zidurile cetății erau încă în ruină, iar Neemia a aflat în Babilon despre starea disperată în care se aflau frații săi din cauză că zidurile cetății erau dărâmate. Nu exista nici o protecție împotriva vrăjmașului, nimic care să-i țină în siguranță, nimic în spatele căruia să se poată ascunde, nici un zid după care să se adăpostească, așa că erau prizoniți și cădeau în tot felul de capcane. Astfel, când a auzit toate acestea, Neemia a devenit foarte împovărat din pricina fraților săi. El a devenit tot mai trist și apăsător din pricina aceasta, iar împăratul l-a chemat și l-a întrebat de ce este atât de trist. Neemia i-a povestit tot ce a aflat despre frații săi de acasă, iar împăratul l-a însărcinat să meargă în țară și astfel a devenit guvernator în Iuda, principala sa însărcinare fiind să rezidească Ierusalimul. Amin! Ei terminaseră rezidirea Templului, dar acum trebuiau să rezidească zidul.

În Mesajul „Căminul viitor al Mirelui și al Miresei Sale”, fratele Branham vorbește despre Cetatea lui Dumnezeu care este Templul lui Dumnezeu, iar apoi vorbește despre zidul ei și spune:

„Cetatea nu se odihnește deasupra zidului pentru că o cetate de o mie cinci sute de mile nu poate face aceasta. Prin zidul de aici se intră în cetate, ca pe porțile vechiului Ierusalim. În cetate se intră prin porțile din zid.

Zidul cetății avea douăsprezece temelii și fiecare temelie era împodobită cu pietre de smarald sau altceva și pe ele erau scrise numele celor doisprezece apostoli ai Mielului, iar pe porțile solide din perle erau scrise numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel.

Nu a spus Isus: „Veți sta pe douăsprezece scaune și veți judeca semințiile lui Israel!”? Cine stătea la porți, să judece, atunci când ei au intrat în cetate? Oh, vai! Iată! Împărații pământului intră în Cetate și vin înaintea judecății apostolice, așa cum a făgăduit Isus.”

În predica „Să ieșim afară din tabără”, din anul 1964, el a mai spus:

„Ce frumos! În aceeași tabără care era în grădina Eden. Când Dumnezeu Și-a fortificat Biserica în grădina Eden, pe copiii Săi, ei aveau un zid în spatele căruia puteau sta: Acela era Cuvântul. Ei aveau un scut, o armură, aveau un singur lucru, pentru că Dumnezeu știa ce îl va învinge pe diavol, iar Acesta este Cuvântul.

Isus a făcut același lucru. El i-a spus: „Este scris! Este Cuvântul!” Satan a încercat să-L îmbrace pentru El, nu să-L citeze, dar Isus i-a răspuns: „De asemenea este scris!” Astfel, noi trebuie să stăm cu Acel Cuvânt!”

Așadar, după ce a fost zidit Templul, a trebuit să existe și un zid, iar Zidul în spatele căruia este fortificată Biserica este Cuvântul lui Dumnezeu. Amin!

Neemia a venit în zilele acelea și a găsit zidul cetății dărâmat, iar profetul lui Dumnezeu a venit astăzi și a găsit Cuvântul lui Dumnezeu dărâmat. Se credea în trei dumnezei, în botezul trinitar și în tot felul de prostii, femei predicator și tot felul de lucruri care erau străine de Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu era dărâmat, dar Neemia a învățat poporul să pună Cuvântul la locul Său. Amin! Cuvântul lui Dumnezeu era dărâmat, Zidul era dărâmat, iar eu au trebuit să ridic acele dărâmături și să pună Cuvântul înapoi la locul Lui, în poziția Sa.

Haideți să mergem în cartea lui Neemia. Aș vrea să deschidem la capitolul 4 și să citim câteva versete despre zid:

„Din ziua aceea, jumătate din oamenii mei lucrau, iar cealaltă jumătate era înarmată cu sulite, cu scuturi, cu arcuri și cu platoșe. Căpeteniile erau înapoia întregii case a lui Iuda.

Cei ce zideau zidul și cei ce duceau sau încărcau poverile cu o mână lucrau, iar cu alta țineau arma.

Fiecare din ei, când lucra, își avea sabia încinsă la mijloc. Cel ce suna din trâmbiță

stătea lângă mine.” (v. 16-18).

Fratele Branham vorbește despre aceasta în predica „Însărcinarea lui Gavril”. El vorbește despre Daniel care are o profetie și spune că „*zidul va fi reconstruit în vremuri de strâmtorare.*” Și iată că ei au ajuns în vremuri de strâmtorare în care vrăjmașii erau în jurul Israelului și a Ierusalimului și nu voiau ca evreii să construiască acest zid deoarece știau că dacă vor reconstrui zidul, ar putea restabili împărăția lui Israel. Vedeți? Zidul era o parte esențială în restabilirea împărăției, de aceea li s-a spus: „De îndată ce veți ridica zidul, veți pune un împărat peste voi și vă veți întoarce exact la ceea ce v-a spus Dumnezeu să faceți, pentru că veți fi o națiune independentă, un popor liber.”

Așadar, zidul îi făcea liberi și le dădea jurisdicție; zidul le oferea protecție pentru a-l pune pe împărat înapoi la locul lui și pentru a se întoarce înapoi la suveranitate și la libertate și îi făcea un popor, o națiune.

Vrăjmașii lor nu voiau ca evreii să ridice acel zid, așa că le-au făcut o mulțime de probleme și au luptat împotriva lor, dar ei nu au renunțat și au zidit zidul cu o piatră într-o mână și cu sabia în cealaltă mână. Se apărau împotriva lor, iar după aceea se întorceau la reconstrucția zidului; când îi atacau se apărau din nou și apoi reveneau la reconstrucția zidului.

Fratele Branham ne-a spus și nouă cum trebuie să rezidim acest Zid, în care fiecare încheietură trebuie să se potrivească cu cealaltă și fiecare Cuvânt trebuie să se potrivească cu celălalt. Amin. El ne-a adus Mesajul, iar acest Mesaj ne spune cum trebuie zidit Zidul. Aleluia! Acesta este motivul pentru care ne dedicăm timpul, eforturile și tot devotamentul, Mesajului acestui ceas, pentru că fără El, Cuvântul nu este decât o grămadă de dărâmături făcute de denominațiuni și răscolite de națiuni, astfel încât noi nu am mai știut care Piatră în ce loc se potrivește.

Așadar, dacă nu urmăm Mesajul orei, nu vom avea decât un zid șubred care nu va rezista și nu ne va apăra împotriva atacurilor vrăjmașului, fiindcă Zidul este cel care ne face un popor liber; Zidul este Cel care a adus înapoi suveranitatea Împărăției lui Dumnezeu. Aleluia! Mesajul orei ne spune cum se îmbină Zidul împreună, care Piatră se potrivește aici, care Piatră se potrivește dincolo, iar noi L-am zidit cu Sabia într-o mână și cu o încercare în cealaltă. Slăvit să fie Domnul!

Dacă citim mai departe, în versetul 21 scrie:

„Așa făceam lucrarea: jumătate din noi stând cu sulița în mână din zorii zilei până la ivirea stelelor.”

Ei și-au dedicat toată puterea ridicării zidului. Din zorii zilei și până la apariția stelelor, s-au dedicat pe deplin zidirii zidului. Biblia spune că atunci când au început să zidească zidul, nu aveau nici case unde să locuiască. Cu toate acestea, ei nu au început cu ridicarea caselor lor, a viilor, a recoltelor lor, ci au început cu ridicarea zidului. Ce rost ar fi avut să planteze vii, dacă imediat după aceea ar fi putut să vină cineva care să le fure totul? Ce rost ar fi avut să construiască o casă, care putea fi prădată oricând? Cel mai important lucru era zidirea zidului. Amin!

Mai întâi au zidit Templul, iar după aceea zidul. Vedeți? Mai întâi Templul, adică restituirea părtășiei, iar apoi zidul pentru fortificare. Aleluia!

În Noul Ierusalim, acest Zid este zidit pe patriarhi, pe evrei, pe Vechiul Testament, pe Cuvântul care le-a fost dat lor și apoi a fost adus în Noul Testament. Astfel, Pavel îl citea pe Moise și tot Noul Testament a ieșit din ceea ce a făcut Dumnezeu cu evreii, a ieșit din Lege. Apoi, porțile care ofereau intrarea în cetate erau cei doisprezece apostoli. Amin.

Aceasta este pentru Noul Testament, pentru că acesta este felul în care intrăm noi, aceasta este fortificarea.

Să citim mai departe:

„Și nu ne-am dezbrăcat de haine, nici eu, nici frații mei, nici slujitorii mei, nici oamenii de strajă, care erau sub porunca mea. Fiecare se ducea cu armele la apă.”
(v. 23).

Ei erau atât de sinceri și de concentrați cu zidirea zidului și cu lupta împotriva vrăjmașului, încât nici nu se schimbau de haine pentru a se odihni noaptea, ci se așezau pe jos, îmbrăcați cu hainele lor, singurul timp în care le dădeau jos fiind atunci când se spălau. Ei stăteau la postul lor de datorie, îmbrăcați cu aceleași haine, deoarece nu exista nimic mai important decât restabilirea suveranității; nimic nu era mai important decât libertatea, decât să rezidească zidul pentru a proteja moștenirea lui Dumnezeu. Acesta era scopul lor principal.

În zilele lui Hagai, evreii nu au alergat la Casa Domnului, ci la propriile lor case; trăiau în case terminate, în timp ce Casa Domnului era neterminată. Ce dezastru!

Dar Neemia a adunat poporul pentru rezidirea zidului. El le-a spus: „*Cei care nu lucrați, acoperiți spatele celor care lucrează.*”, iar cei care lucrau, aveau fiecare câte o sabie prinsă la șold. De ce? Pentru că trebuiau să lupte, să apere lucrarea Domnului până când avea să fie terminat zidul și puse porțile la locul lor. Numai atunci puteau deveni suverani. Dumnezeu este minunat!

În timp ce zideau zidul, Neemia s-a confruntat cu câteva ispite. Aș vrea să privim puțin la aceasta, Neemia 6.1-

„Nu pusesem încă ușile porților când Sanbalat, Tobia, Gheșem, Arabul, și ceilalți vrăjmași ai noștri au auzit că zidisem zidul și că n-a mai rămas nicio spărtură.

Atunci, Sanbalat și Gheșem au trimis să-mi spună: „Vino și să ne întâlnim în satele din valea Ono. Își puseseră de gând să-mi facă rău.

Le-am trimis soli cu următorul răspuns: „Am o mare lucrare de făcut și nu pot să mă cobor; cât timp l-aș lăsa ca să vin la voi, lucrul ar înceta.”

Mi-au făcut în patru rânduri aceeași cerere, și le-am dat același răspuns.”

În aceste versete care vorbesc despre rezidirea zidului, vedem că atunci când vrăjmașii lor au aflat că nu mai era nici o crăpătură în zid, dar că nu se puseseră încă porțile, au încercat încă o tactică prin care sperau să zădărnicească lucrarea: ei au încercat să-l convingă pe Neemia să iasă afară de după zid: „*Vino să ne întâlnim în satele din valea Ono.*” Dar Neemia a înțeles scopul lor ascuns, a înțeles că voiau să-l scoată de după zid ca să-i poată face rău, să-l poată omorî. Aceștia erau foști conducători și guvernatori ai Iudeii, pe jumătate evrei, care erau geloși din pricina lucrării pe care o făcea Neemia și poporul întors din robie. Ei erau pe jumătate evrei și credeau doar pe jumătate, ca și credincioșii denominaționali, așa că nu doreau să fie ridicat acel zid. Lor le plăcea să-și trăiască viața cum voiau, să fie doar pe jumătate credincioși, să facă puțin din aceasta și puțin din cealaltă, dar nu au restaurat niciodată Templul și nu au zidit niciodată zidul; ei erau fericiți sub stăpânirea babiloneană, aveau anumite privilegii, și erau mulțumiți fiindcă aveau puțină libertate.

Acești credincioși de jumătate de cale nu vor ca acest zid să fie rezidit. Vedeți, nu bețivul din bar se ridică împotriva noastră. Când v-ați întors la acest Mesaj, nu bețivul sau colegul de serviciu s-au supărat pe voi. Dar cine a făcut-o? Cine s-a înfuriat când le-ați spus că există un Templu care este zidit și că voi faceți parte

din El, că este un Zid care este ridicat și că voi ajutați la zidirea Lui? Cine s-a înfuriat? Tobia, cel care era pe jumătate evreu. El s-a înfuriat și a suflat flăcări spre voi. De ce a făcut aceasta? Pentru că i-ați spus: „Lucrul acesta nu este bun. Dumnezeu nu vrea aceasta, ci vrea ca Cuvântul Său să fie pus în ordine. Dumnezeu ne vrea în spatele Zidului, El nu vrea să ne amestecăm prin căsătorie.”, pentru că aceea era problema lor: începuseră să se amestece cu ceilalți prin căsătorie.

Vrăjmașii lor au adoptat o tactică alunecoasă și le-au spus: „De ce nu veniți să vă întâlniți cu noi? Haideți să ne întâlnim, să ne punem de acord, să avem armonie și unitate.”

Ei încercau să-l scoată pe Neemia afară din spatele Cuvântului, încercau să-l determine să facă undeva compromis cu Cuvântul, să se întâlnească cu ei în vale.

Nu este nimic în neregulă cu unitatea și cu armonia, dar Neemia le-a trimis vorbă și le-a zis: „De ce nu veniți voi în spatele acestui Zid și vom avea armonie. Veniți voi în spatele Cuvântului, haideți voi și așezați pietrele în ordine, veniți voi la Templu pentru închinare și vom avea armonie.”

Nu este nici o problemă cu armonia, noi o iubim, iubim unitatea, nu există nici o problemă, dar trebuie să fie o unitate după voia lui Dumnezeu, nu după voia omului; nu o unitate cum o vede unul care este doar pe jumătate israelit, ci o unitate în felul cum o vrea Dumnezeu; o unitate care îl face pe un frate să se ridice și să păzească spatele altui frate în timp ce acesta pune o piatră la locul ei. Amin! O unitate în care toți să fim un gând și o simțire, de la răsăritul soarelui până când vor apărea stelele, și să lucrăm împreună la Zid. Aceasta este unitatea pe care o dorește Dumnezeu.

Aceasta era armonia pe care o dorea El. Neemia era un mare conducător în Iuda, în Ierusalim, dar nici măcar nu și-a dat hainele jos pentru a se odihni, ci a fost predat pe deplin Domnului, din cap până la picioare, a fost pe deplin predat Cuvântului lui Dumnezeu. Amin!

Așadar, ei au adoptat o tactică pentru a-l atrage afară și i-au zis: „Vino și vorbește cu noi!”, dar Neemia le-a răspuns: „Veniți voi aici și vom vorbi. Haideți aici și ajutați-mă. Luați piatra aceea, puneți-o la locul ei și vom continua să vorbim în timp ce vom lucra. Ajutați-mă să zidesc acest zid și vom avea multă părtășie împreună. Amin!

Dacă vreți să avem părtășie împreună, s-o avem aici. Dacă doriți să avem unitate, s-o avem aici. Vom avea părtășie în timp ce vom lucra la zid și ne vom apăra unii pe alții în timp ce lucrăm la zid. Aleluia! Nu aveți de ce să vă faceți griji! Puneți piatra aceea acolo, fiindcă eu vă voi apăra spatele, iar când este rândul meu, păziți-mi voi spatele!” De ce? Pentru că ei aveau un singur gând: să construiască zidul cetății, a cetății lui Dumnezeu. Amin.

Eu cred că aici vrea Dumnezeu să aducă Mireasa Sa. Noi dorim să punem Piatra de încheiere, cea ultimă Piatră; dorim ca Zidul să fie terminat și să stăm în spatele Lui. Suntem foarte fericiți în spatele Lui pentru că în felul acesta suntem din nou liberi și independenți; suntem independenți față de Babilon, Împăratul S-a întors pe tron, scaunul Său este în Templu, așa că totul se mută înapoi la locul lui.

De ce lucrăm cu atâta ardoare la Zid? Pentru că vrem să ajungem din nou suverani; vrem să ajungem din nou la independență și la libertate. De ce nu am vrea să construim acest Zid? De ce nu am vrea să punem încă o piatră la locul ei? Este cel mai minunat și mai glorios lucru în care ne putem pune eforturile.

În zilele lui Neemia, orice altceva era pierdere de vreme. Pentru că zidul nu era terminat, orice altceva era o risipă. Dacă și-ar fi zidit o casă, și-ar fi risipit puterea în van pentru că zidul nu era terminat, iar din cauza aceasta nu erau în siguranță. Dacă plantau o viță, era o pierdere de timp.

A începe niște programe este o pierdere de vreme, fiindcă fără fortificația Cuvântului, totul este o pierdere de vreme.

Viile le fuseseră prădate, casele le fuseseră distruse, planurile le fuseseră făcute praf, nimic nu stătea în picioare, nimic nu funcționa în zilele acelea, dar Neemia știa ce avea să rezolve toate problemele lor: rezidiți Zidul! Puneți Cuvântul la locul Lui și totul va funcționa.

Aș vrea să privim puțin la împărații care au fost înainte de distrugerea Templului, iar pentru aceasta, vom merge mai întâi în 2Cronici 14, de unde vom citi începând de la versetul 9. Am citit de multe ori cartea Împăraților, pentru că acolo există o mulțime de lucruri pe care le putem lua.

Noi știm că fratele Branham a spus că Israelul, ceea ce s-a întâmplat cu el preumbrește Biserica. Astfel, putem vedea ce s-a întâmplat cu biserica și de asemenea putem vedea această reconstruire a Templului și distrugerea sa. Ei s-au

Întors să zidească Templul și zidul, iar astăzi toate aceste lucruri sunt mai mult decât istorie, sunt mai mult decât ceea ce s-a întâmplat cu mii de ani în urmă într-un loc îndepărtat, pentru că privind toate aceste simboluri, recunoaștem ziua și Mesajul ei, vedem în ce timp trăim, ce se întâmplă în jurul nostru și care este scopul lor pentru viețile noastre.

Așadar, aș vrea să privim viața împăraților Asa și Iosafat și să le comparăm puțin, apoi să vedem ce a făcut Zedechia. Pentru aceasta, vom citi din 2Cronici 14.9-12:

„Zerah, Etiopianul, a ieșit împotriva lor cu o oștire de un milion de oameni și trei sute de care și a înaintat până la Mareșa.

Asa a mers înaintea lui și s-au înșiruit de bătaie în valea Țefata, lângă Mareșa.

Asa a chemat pe Domnul, Dumnezeul lui, și a zis: „Doamne, numai Tu poți veni în ajutor celui slab ca și celui tare, vino în ajutorul nostru, Doamne, Dumnezeul nostru! Căci pe Tine ne sprijinim și în Numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi. Doamne, Tu ești Dumnezeul nostru: să nu iasă biruitor omul împotriva Ta!”

Domnul a lovit pe etiopieni dinaintea lui Asa și dinaintea lui Iuda, și etiopienii au luat-o la fugă.”

Aici îl vedem pe Asa, un împărat neprihănit care a venit la putere. Știți ce este uimitor? De fiecare dată când a venit la putere un împărat neprihănit în Israel, el a început să refortifice Ierusalimul. Îmi place aceasta!

El a început să refortifice Ierusalimul, ceea ce era în ordine, pentru că Ierusalimul a fost zidit pe Cuvânt.

Așadar, Asa a început să refortifice Ierusalimul, dar o armată puternică a venit împotriva lor, iar Asa a ieșit afară și a spus: *„Doamne, numai Tu poți aduce izbăvirea celui slab, a celor care nu au putere, a celor care sunt puțini la număr.”*

Prin aceste cuvinte, el recunoștea de fapt că nu este în stare să biruiască și că numai Dumnezeu o putea face, iar Dumnezeu a făcut-o cu adevărat și a nimicit acea armată puternică.

Aș vrea să continuăm puțin cu povestea aceasta și să mergem în capitolul 15, versetele 18 și 19:

„A pus în Casa lui Dumnezeu lucrurile închinare Domnului de tatăl său și de el însuși: argint, aur și vase.

N-a fost niciun război până la al treizeci și cincilea an al domniei lui Asa.”

După cum vedem, Dumnezeu l-a ocrotit pe Asa și a ocrotit împărăția sa, iar Asa a pus în Casa Domnului comori, a adus aur, argint și alte lucruri. Acestea erau darurile sale, mărturia sa, și le-a dat Casei Domnului, iar Domnul i-a dat o mare biruință, așa că până în al treizeci și cincilea an al domniei sale nu a avut nici un război. Toate acestea s-au întâmplat prin mâna Domnului, care i-a dat pace.

Dar dacă citim în capitolul 16, vedem că lucrurile au luat o mare întorsătură. Să citim de la versetul 1:

„În al treizeci și șaselea an al domniei lui Asa, Baeșa, împăratul lui Israel, s-a suit împotriva lui Iuda și a întărit Rama, ca să nu lase pe ai lui Asa, împăratul lui Iuda, să iasă și să intre.

Asa a scos argint și aur din vistieriile Casei Domnului și ale casei împăratului și a trimis soli la Ben-Hadad, împăratul Siriei, care locuia la Damasc. Și a pus să-i spună:

Să fie un legământ între mine și tine, cum a fost unul între tatăl meu și tatăl tău. Iată, îți trimit argint și aur. Du-te și rupe legământul tău cu Baeșa, împăratul lui Israel, ca să se depărteze de la mine.”

Ben-Hadad a ascultat pe împăratul Asa; a trimis pe căpeteniile oștirii sale împotriva cetăților lui Israel și au bătut Lionul, Dan, Abel-Maim și toate locurile pentru merinde din cetățile lui Neftali.” (v. 1-4).

Astfel, Asa a fost izbăvit. Dar cum a fost izbăvit de data aceasta? La început, Asa a dus aur și argint în Casa Domnului și a avut pace o lungă perioadă de timp, dar acum, când s-a apropiat de el un vrăjmaș care era cu mult mai mic și mai slab decât cel de care-l scăpase Domnul cu ani în urmă, a scos afară lucrurile pe care le pusese înăuntru. El a luat din Casa Domnului aur și argint și le-a pus în mâinile unui om pe care l-a chemat în ajutor și căruia i-a spus: „Vino și ajută-mă!”

Acum vom citi versetul 7 ca să vedem mustrarea profetului trimis de Domnul la Asa:

„În vremea aceea, Hanani, văzătorul, s-a dus la Asa, împăratul lui Iuda, și i-a zis: „Pentru că te-ai sprijinit pe împăratul Siriei, și nu te-ai sprijinit pe Domnul, Dumnezeul tău, de aceea a scăpat oastea împăratului Siriei din mâinile tale.”

Dumnezeu ar fi distrus Siria, dar ce a făcut Asa? Când a văzut că Israel vine împotriva lui, Asa i-a dat bani împăratului Siriei ca să lupte împotriva Israelului. Israel era o națiune mică și avea o armată mică, iar Siria era imensă.

Astfel, profetul i-a zis lui Asa:

„Pentru că te-ai încrezut în Siria în această luptă mică, Siria a fost scăpată din mâinile tale.” Vedeți? El ar fi luat Siria.

Să citim mai departe:

„Etiopienii și libienii nu alcătuiau oare o oaste mare, cu o mulțime de care și călăreți? Și totuși Domnul i-a dat în mâinile tale pentru că te sprijiniseși pe El.

Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întregă a Lui. Ai lucrat ca un nebun în privința aceasta, căci de acum vei avea războaie.” (v. 8-9).

Vedeți, împăratul Asa făcuse bine că se încrezuse în Domnul și făcuse bine pentru că dusese comori în Casa Domnului, în Templul Domnului, dar peste ani, când a avut probleme cu Baeșa, a procedat greșit prin faptul că a scos afară ceea ce pusese înăuntru.

Poate am avut biruință săptămâna trecută, în urmă cu doi sau trei ani, și l-am adus mulțumiri lui Dumnezeu, mărturii spre slava Domnului nostru și daruri Casei lui Dumnezeu, dar apoi dăm de o altă problemă, iar atunci vrem să scoatem afară mărturia noastră și s-o punem în altă parte, scoatem afară mulțumirile și lauda pentru Domnul și le punem în altă parte zicând: „Vai de mine, cum voi scăpa din necazul acesta?” Acela nu este timpul să scoatem afară din Casa lui Dumnezeu, ci este timpul să punem mai mult înăuntru, să continuăm să punem înăuntru.

Ezechia a fost un alt împărat drept, cred că despre el scrie în 2 Împărați capitolul 18, care a făcut lucruri minunate, dar când a venit împotriva lui o armată siriană mare, a luat aurul pe care îl pusese pe ușile Templului Domnului, l-a pus jos și l-a dat împăratului Asiriei ca să nu lupte împotriva lui. El însuși înfrumusețase Templul, el însuși pusese aurul pe uși și pe stâlpi, dar când a ajuns într-o încercare, a fost

dispus să dea jos aurul pe care îl pusese chiar el acolo și să-l dea împăratului Asiriei.

El l-a dat exact diavolului spunând: „Lasă-mă în pace, diavole!” El a plătit tribut zicând: „Vom plăti tribut!”, dar după ce a plătit tribut, împăratul a venit la porțile cetății pentru a asedia și distruge Ierusalimul. Faptul că a plătit tribut nu i-a fost de nici un folos. El a dat jos tot aurul de pe pereți și de pe stâlpi, și l-a trimis împăratului, dar imediat după aceea, împăratul Asiriei a venit împotriva lui.

Voi nu puteți încheia nici o înțelegere cu diavolul, nu puteți juca jocul lui. Noi am venit la acest Mesaj și l-am dat Domnului predarea noastră, timpul nostru, l-am dat viața noastră și dragostea noastră, dar când vin necazurile, vrem să luăm din casa comorilor lui Dumnezeu și să i le dăm diavolului.

Dumnezeu S-a îngrijit de noi și ne-a ajutat, iar noi am adus laude și mulțumiri și am mărturisit lumii cum am fost izbăviți de Dumnezeu, cum ne-a vindecat trupurile și S-a îngrijit de nevoile noastre, dar cum vine o problemă, fugim afară, scoatem mărturia noastră și o dăm diavolului, renunțăm la timpul nostru predat Domnului, și la devotamentul nostru pentru a mai lucra câteva ore în plus. Renunțăm la timpul cu familia noastră pentru a face ceva ce gândim noi că îl va îndepărta pe diavolul, dar nu este timpul să dăm jos aurul de pe uși, de pe stâlpi, ci este timpul să continuăm să-l punem acolo.

Nu-i dau nimic împăratului Asiriei, ci Îi dau totul Domnului! Nu-i voi aduce cinste unui medic, chiar dacă Dumnezeu se folosește de el, ci Îi voi mulțumi lui Dumnezeu pentru el. Dumnezeu este Cel care m-a vindecat, așa că nu-i voi aduce cinstea mea nimănui decât Celui care o merită, adică lui Dumnezeu care mi-a adus izbăvirea. Vedeți? Chiar dacă s-a folosit de un doctor, Dumnezeu este Cel care m-a vindecat.

Astfel, pun aur pe Templu, duc toate comorile mele în Casa lui Dumnezeu și nu voi lua mărturia mea ca să ajung la o înțelegere sau ca să găesc o cale de rezolvare a problemei mele, fiindcă singura cale de rezolvare a problemei este să continui să duc comori în Casa comorilor lui Dumnezeu, să-l dau Lui cele mai bune lucruri pe care le am, cel mai bun timp al meu, cea mai bună mărturie, toate eforturile mele. Și știți ce va urma? Dumnezeu Se va arăta cu putere și îndurare pentru cei care au inimile îndreptate doar spre El. Amin!

De multe ori, ceea ce avem nevoie nu este o a doua slujbă, ci o întâlnire de

rugăciune. Amin! Nu avem nevoie s-o trimitem pe mama noastră să ne plătească facturile, ci avem nevoie să ne cufundăm în rugăciune și să avem mai mult timp pentru Domnul și pentru familia noastră.

Necazul este că noi încercăm prea mult să găsim propriile noastre căi și propriile noastre soluții la problemele pe care le avem, dar adevărul este că nu avem nevoie de o asigurare de sănătate, ci avem nevoie de Dumnezeu. Oamenii își sacrifică familiile pentru a avea asigurarea de sănătate, dar voi nu aveți nevoie de ea. Aduceți totul la Templu! Aduceți totul la Templu! Este bine dacă aveți asigurare de sănătate și este bine dacă o puteți obține, dar nu sacrificați zidirea Zidului pentru ea! Nu sacrificați placarea zidurilor cu aur pentru asigurarea de sănătate, pentru o slujbă mai bună, pentru o pensie mai bună, pentru o altă casă sau pentru o altă mașină. Nu faceți aceasta, ci dați-I totul lui Dumnezeu! Lăsați-L pe El să vă călăuzească pașii, fiindcă El are căi de a Se îngriji de toate lucrurile. Există tot felul de căi prin care El Se poate îngriji de noi, dar trebuie să-L credem și să ne încredem în El. El trebuie să fie pe primul loc în viața noastră, așa că nu putem continua să ne schimbăm mărturia. Amin! Dumnezeu este mare! El ne-a dat biruință, așa că vom lua tot aurul din această biruință și Îl vom pune în Templu. Îl punem și îl lăsăm acolo, nu ne grăbim să-l luăm înapoi la prima încercare ca să cumpărăm o cale de ieșire din acea problemă.

Nu așa merg lucrurile, frați și surori. Nu, nu! Dar cum merg? Noi trebuie să fim cu totul numai pentru Dumnezeu și să-I dăm totul Lui. Înțelegeți? El primește totul atât în vremurile bune, cât și în cele rele, pentru că El este Dumnezeu.

Ați văzut ce au făcut împărații lui Israel? Aproape de fiecare dată când au ajuns în necaz, au luat din comorile lui Dumnezeu și au încercat să cumpere o cale de ieșire din acel necaz. Dar noi trebuie să ne întrebăm: Cum au ajuns acele comori în Templul lui Dumnezeu? De unde proveneau ele? Ce trebuia să plătească Roboam cu ele? De unde provenea tot aurul și tot argintul? Proveneau din biruințele lui David, din biruințele lui Ezechia, proveneau din biruințele pe care le-a adus Dumnezeu prin bărbății Săi. Acele biruințe au adus aurul care era târguit de unii dintre împărați pentru o înțelegere cu diavolul. Dacă Dumnezeu a putut să-i izbăvească de etiopieni, nu putea să-i scape și de asirieni? Amin! Problema este că nouă ni se face frică, iar când ne temem acționăm irațional. Astfel, ei au luat aurul pe care l-au luat de la filistenii și l-au dat la asirieni. Cât este de irațional, de prostesc!

Cât este de irațional să ne gândim că Dumnezeu cel Atotputernic care a venit jos și ne-a izbăvit de vrăjmașii noștri, nu-i poate distruge și pe ceilalți vrăjmași care se ridică împotriva noastră. Vedeți? Noi nu trebuie să facem nici un compromis și nici o înțelegere. Dumnezeu este pe primul loc, El este singurul pe care-L urmez și-L slujesc, iar comorile mele merg numai la El! Numai și numai la El.

Să mergem în 2Cronici capitolul 17.1-9 și să citim puțin și despre împăratul Iosafat:

„În locul lui a domnit fiul său Iosafat. El s-a întărit împotriva lui Israel:

a pus oști în toate cetățile întărite ale lui Iuda și a rânduit căpetenii în țara lui Iuda și în cetățile lui Efraim, pe care le luase tatăl său, Asa.

Domnul a fost cu Iosafat, pentru că a umblat în cele dintâi căi ale tatălui său David și n-a căutat pe Baali,

căci a alergat la Dumnezeu tatălui său și a urmat poruncile Lui, fără să facă ce făcea Israel.

Domnul a întărit domnia în mâinile lui Iosafat, căruia tot Iuda îi aducea daruri. Și a avut o mulțime de bogății și slavă.

Inima lui s-a întărit din ce în ce în căile Domnului și a îndepărtat din Iuda chiar și înălțimile și idolii.

În al treilea an al domniei lui, a însărcinat pe căpeteniile sale Ben-Hail, Obadia, Zaharia, Netaneel și Mica să se ducă să învețe pe oameni în cetățile lui Iuda.

A trimis cu ei pe leviții Șemaia, Netania, Zebadia, Asael, Șemiramot, Ionatan, Adonia, Tobia și Tob-Adonia, leviți, și pe preoții Elișama și Ioram.

Ei au învățat pe oameni în Iuda, având cu ei cartea Legii Domnului. Au străbătut toate cetățile lui Iuda și au învățat pe oameni în mijlocul poporului.”

Așadar, când a venit la putere, inima lui Iosafat bătea pentru lucrurile lui Dumnezeu. El a luat preoții și leviții și i-a trimis în țară, din cetate în cetate, ca să-i învețe pe oameni Legea lui Moise. Ce făcea prin aceasta? Se asigura că va avea o armată invincibilă. Dar nu o armată cu sulițe și săbii, ci o armată care depinde de Cuvântul lui Dumnezeu, care Îl slujește pe Domnul potrivit neprihănirii Sale. Amin!

„Groaza Domnului a apucat toate împărățiile țărilor dimprejurul lui Iuda și n-au

făcut război împotriva lui Iosafat.” (v. 10).

Chiar și filistenii au fost cuprinși de această groază. Ați citit vreodată ceva bun despre filistenii? Ei erau cei mai aprigi vrăjmași ai Israelului, fiind purtați de puterile dominante care se năpusteau tot timpul asupra lor. Dar iată că în zilele acelea, filistenii îi aduceau daruri lui Iosafat.

Vreți ca vrăjmașii voștri, cei care v-au necăjit toată viața, care au încercat să vă nimicească, să vină și să vă aducă daruri?

„Niște filistenii au adus lui Iosafat daruri și un bir în argint și arabii i-au adus și ei vite, șapte mii șapte sute de berbeci și șapte mii șapte sute de țapi.

Iosafat se ridicase la cea mai înaltă treaptă de mărire. A zidit în Iuda cetățui și cetățui pentru merinde.” (v. 11-12).

O, Doamne! Poate ne gândim: „Dar ce a făcut omul acesta?”

Ne spune versetul 13:

„A strâns merinde în cetățile lui Iuda și avea la Ierusalim o ceată de oameni viteji ca ostași.”

Așadar, acest bărbat a cărui inimă era pentru Dumnezeu, s-a ridicat la putere. Și ce a făcut el? A restituit Cuvântul lui Dumnezeu înapoi la popor. El i-a trimis pe preoți și pe leviți să învețe Cartea Legii lui Moise, din cetate în cetate, astfel ca tot poporul să ia la cunoștință de Ea. Și ce a făcut Dumnezeu în schimb? A adus groaza în inimile tuturor popoarelor din jur. Nu războaiele lui Iosafat și nici mașinile lui de război au adus groaza în ei, ci toți au fost cuprinși de frica de Domnul, astfel încât filistenii aceia murdari și jechoși au venit la Iosafat cu daruri, iar arabii îi aduceau turme. Astfel, Iosafat a devenit tot mai bogat și a construit cetățui și cetățui pentru merinde, avea oameni puternici, de valoare și avea negoț în toate cetățile lui Iuda. Cum a ajuns atât de puternic? Pentru că L-a pus pe Dumnezeu pe primul loc. Amin!

Laodicienii ne spun de prea multe ori că avem de făcut tot felul de lucruri, dar există un singur lucru pe care trebuie să-l facem, iar acela este: *„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, iar celelalte lucruri vă vor fi date pe deasupra.”* Singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să continuăm să construim la acest Zid, să continuăm să lucrăm la Templul lui Dumnezeu, să punem aceste lucruri pe primul

loc, iar restul va fi în ordine. Amin!

Pe pământ vor veni zile despre care nu știm ce se va întâmpla sau cum vor fi ele. Ce se va întâmpla dacă nu vom mai avea o slujbă? Nu se va întâmpla nimic. Dacă Dumnezeu va trebui să trimită un filistean cu un dar, ca să mă ajute, un filistean va veni și-mi va aduce un dar. De ce? Pentru că am depozitată mâncare ce mă va ține doi ani? Nicidecum! Iosafat nu a făcut provizii pentru el însuși, ci a făcut provizii ca să-L slujească pe Dumnezeu. Toate eforturile pe care le-a făcut el, au fost să-L slujească pe Dumnezeu. Și ce s-a întâmplat? Dumnezeu i-a dat provizii, iar el le-a pus la adăpost. Amin.

Problema este că noi credem de prea multe ori minciuna diavolului și astfel suntem prinși în cursa șobolanului. Este vremea să spunem: „Doamne, Te pun pe Tine pe primul loc, și vreau să caut legea Ta. Vreau Legea lui Moise, vreau Cuvântul Tău și vreau ca El să fie înrădăcinat adânc în inima mea.”

Ce au făcut preoții și leviții? Au mers din cetate în cetate, dar nu ca să-i învețe pe oameni arta războiului, nici cum să facă negoț, ci s-au dus din cetate în cetate și i-au învățat Cuvântul lui Dumnezeu. Și în timp ce ei învățau Cuvântul Domnului, Dumnezeu pune groaza în inima dominatorilor filistenilor și în inimile arabilor. Vedeți? În timp ce ei depuneau toate eforturile pentru zidirea Împărăției lui Dumnezeu și nu a împărăției lor, Dumnezeu i-a adus lui Iosafat tot ce i-a trebuit pentru a construi o împărăție trainică și puternică, astfel încât au avut și un negoț înfloritor. El nu căuta să facă negoț, dar Dumnezeu i-a dat. El nu căuta turme, dar Dumnezeu i-a dat turme; el nu căuta cetățui, dar Dumnezeu i-a dat cetățui. Cum? Toți vrăjmașii lui, toți cei care locuiau în jurul lui, i-au adus aceste lucruri.

Slăvit să fie Domnul fiindcă nu există nimic de care să ne temem! Haideți să ignorăm tot ceea ce încearcă să ne împiedice să lucrăm la Zid și tot ce încearcă să ne tragă afară din spatele Zidului. Să punem deoparte orice încearcă să ne determine să ne retragem mărturia despre cât de mare este Dumnezeu, despre faptul că El ne-a izbăvit în trecut, despre cum am avut o boală, dar Dumnezeu ne-a izbăvit de ea, sau despre faptul că dacă am fost bolnavi din nou, vrăjmașul a încercat să ne îndemne să dăm jos aurul de pe pereți și să căutăm singuri o cale de ieșire. Nu uitați că Dumnezeul care ne-a dat biruință asupra cananiților, de unde provine aurul acesta, ne va da biruință și asupra asirienilor, ca să putem obține și mai mult aur ca să-l ducem în Templul Său, ca să fie mai frumos și mai puternic decât înainte, pentru că și biruința și slava este pentru El.

Acum înțelegeți de ce împărații își duceau comorile în Casa comorilor Domnului și au făcut vase din aur și din argint? Pentru că știau de unde le venea biruința. De aceea a pus Ezechia aur pe stâlpi și pe uși; de aceea Solomon a poleit toate pietrele cu aur. De ce? Pentru că știau de unde provenea aurul acela.

Eu cred că noi uităm de multe ori de unde provin banii din portofelul nostru. Credem că i-am primit din cauză că am lucrat patruzeci și opt de ore într-o fabrică, dar nu de acolo provin, ci de la Dumnezeu. Amin! Vin de la Dumnezeu și îi aparțin lui Dumnezeu, de aceea Îi mulțumim întotdeauna pentru ei.

De unde vine vindecarea noastră? Nu de la pastila din farmacie, ci de la Dumnezeu. De unde vin proviziile noastre? Nu de la guvern, ci de la Dumnezeu. Nu vin de la tata și de la mama, ci de la Dumnezeu. Tot ce avem provine de la Dumnezeu, de aceea vă spun să continuăm să punem aurul pe ziduri, să continuăm să aducem comorile în Casa Domnului, să ne ținem mărturia sus, indiferent câte puteri demonice vin împotriva noastră sau câți asirieni se ridică împotriva noastră, pentru că Dumnezeul care a făcut-o înainte, o va face din nou.

Uneori când vin asirienii și bat la poartă, este timpul pentru o trezire personală, este timpul să ne întoarcem la Casa lui Dumnezeu, să privim în jur la comorile lui Dumnezeu și să ne dăm seama de unde vine aurul și de unde provine tot argintul. Toate acestea provin de la biruințele lui Dumnezeu. Vedeți? Uneori este timpul pentru o trezire personală, este timpul să spunem: „Doamne, am încercat să alerg înapoi și încolo, am încercat să primesc ajutor de la unul sau de la altul, dar acum vin în genunchi înaintea Ta și spun: „Doamne, am nevoie de ajutorul Tău. Nu voi mai pribegi înapoi și încolo, deoarece Tu care ne-ai dat biruințe în trecut, ne vei da biruințe și astăzi!”

David a făcut numai ce i-a poruncit Domnul și a avut biruință; toți cei care au făcut numai ce le-a poruncit Domnul, au avut biruințe, de aceea nici eu nu voi mai încerca să umblu înapoi și încolo ca să obțin ceva, ci spun: „Doamne, astăzi îngenunchez înaintea Ta și Te rog să mă izbăvești.”

Este timpul pentru o trezire personală, înapoi la Cartea Legii din cetate în cetate, înapoi pe genunchi împreună cu familia noastră atunci când avem o problemă, fie că este vorba de cineva bolnav, fie că avem lipsuri. Să ne adunăm împreună și să spunem: „Doamne, Tu care ne-ai dat biruință în trecut, poți să ne dai biruință din nou.”

Prima întrebare care ar trebui pusă atunci când este bolnav cineva din casă, nu este: „Ați sunat doctorul?”, ci ar trebui inițiată o adunare de rugăciune care să lupte fiecare luptă. Noi trebuie să găsim gândul lui Dumnezeu, pentru că El conduce și ne poate arăta încotro trebuie să ne îndreptăm.

Dacă uităm să-L întrebăm mai întâi pe Dumnezeu și fugim la medici, ajungem pe terenul lor și cine știe când vom mai scăpa de acolo, deoarece un lucru conduce la altul, apoi la altul și la altul. Dar dacă mergem mai întâi la Dumnezeu, El ne va conduce exact acolo unde trebuie.

Problema este că de prea multe ori încercăm să încheiem un acord cu diavolul, dar ar trebui să începem cu rugăciunea și cu o predare sfântă, ar trebui să ne înfățișăm înaintea Lui și să spunem: „Doamne, avem problema aceasta și privim spre Tine fiindcă dorim să Te rugăm să ne ajuți s-o rezolvăm.”

De câte ori și în câte feluri a adus El izbăvirea? Dumnezeu nu procedează întotdeauna la fel, dar o aduce. Poate nu o va face așa cum a făcut-o pentru mama și tatăl vostru, dar voi trebuie să rămâneți pe brațul Său care aduce izbăvirea și să spuneți: „Doamne, nu vreau să fac nici un pas fără Tine, nu vreau să merg după gândurile mele, nu vreau să merg după închipuirea mea, ci Te aștept pe Tine, ca să-mi arăți ce trebuie să fac. Când Tu îmi deschizi ușile, pășesc înainte, iar când le închizi, mă întorc înapoi, pentru că nu pot face nimic singur, ci depind în totul numai de Tine, Tată.”

Uneori intrăm în bucluc, vedem că înăuntrul taberei a intrat un vrăjmaș, iar atunci zicem: „Ce s-a întâmplat? Cum a intrat înăuntru?”, dar apoi vedem că o parte a Zidului nu a fost încă terminată.

Atunci este timpul să spunem: „Mă întorc înapoi ca să lucrez la acest Zid! Mă întorc înapoi cu toată inima mea și sunt gata să depun toate eforturile pentru că acesta este zidul izbăvirii mele!”

Sunt clipe în care trebuie să ne oprim, să avem o predare sfântă și să spunem: „Doamne, sunt într-un timp de încercare pentru că se apropie vrăjmașii. Tu știi că am făcut tot ce trebuia să fac, că am lucrat la via Ta, am lucrat la Zidul Tău și m-am încrezut în totul în Cuvântul Tău, de aceea știu că Tu ai un Plan. Tată, știu că izbăvirea este în mâinile Tale și Te rog să preiei controlul situației.”

Întoarceți-vă înapoi și nu mai fiți preocupați de altceva! Opriți-vă o clipă și spuneți:

„Ce este pe primul loc? Care este cel mai important lucru?”, apoi lăsați-L pe Dumnezeu să Se îngrijească de totul, pentru că am ajuns în ziua în care nu mai putem lupta singuri. Lupta este mare, dar în aceste zile din urmă vom avea o biruință deplină, fiindcă Dumnezeu nu-și împarte slava cu nimeni.

Când vrăjmașii au venit împotriva Ierusalimului, de fapt, ei n-au venit împotriva locuitorilor Ierusalimului pentru că ei Îl slujeau pe Dumnezeu, trăiau pentru El și umblau în ascultare de El. Înțelegeți? Ei au venit împotriva lui Dumnezeu, care era Conducătorul și Călăuzitorul lor.

Astfel, dacă noi trăim pentru Dumnezeu, dacă Îl slujim pe El și ne predăm viețile Lui, când se ridică ceva împotriva noastră, de fapt nu vine împotriva noastră, ci împotriva Lui, iar aceea este clipa în care trebuie să stăm în spatele Zidului și să ne încredem în Dumnezeu.

Încredeți-vă în Cuvânt, în prezența Sa sfântă în Templul Său sfânt și credeți că El va face și pentru voi ceea ce a făcut și pentru mulți alții! Dumnezeu este bun, frați și surori.

Câți dintre voi sunteți fericiți pentru că a venit Piatra de încheiere, pentru că Zidul a fost zidit, iar noi știm care este fortificația noastră și unde trebuie să stăm?

Să ne rugăm.

Scumpul nostru Tată ceresc, Îți mulțumim, Doamne, pentru această zi și pentru binecuvântările Tale. Tată, Îți mulțumim, pentru că numai Tu ești vrednic de toată slava, iar acum dorim să ne pocăim, tot poporul, Doamne. Noi am văzut că am eșuat din cauză că am mers în felul nostru și am încercat să facem ceva prin propriile noastre puteri, dar astăzi dorim să ne punem nădejdea în Tine și ne încredem în Tine. Tată, vrem să ne pocăim cu toții. Iartă-ne pentru că am fost preocupați de alte lucruri și am pus deoparte zidirea Zidului Tău. Iartă-ne că am fost distrași de lucrurile neînsemnate ale acestei lumi și primește-ne, fiindcă vedem că mai presus de orice altceva, avem nevoie de Tine, de Cuvântul Tău.

Te rog să ne aduci pe toți înapoi la zidirea Zidului Tău, ca să ne apărăm unii pe alții, să veghem unii asupra altora și să ne ajutăm unii pe alții ca să putem termina zidirea Zidului Tău. Te rog să ne ajuți pe măsură ce vrăjmașul vine împotriva noastră, ca să rămânem fortificați în spatele Cuvântului Tău. Fii cu noi și luptă Tu pentru noi, Tată, fiindcă depindem în totul de Tine.

Tată, dorința noastră este să luăm aminte la această zi, așa cum a luat poporul la ziua aceea, la porunca prorocului Hagai. Doamne, noi dorim să luăm aminte la tot ceea ce ne spui și la tot ceea ce faci Tu, și dorim să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, de aceea ne vom pune toate eforturile la lucrurile care contează cel mai mult.

Doamne, noi Te căutăm pe Tine și Cuvântul Tău, pentru că Te iubim și Îți aducem slavă și onoare în Numele lui Isus Hristos. Amin.